

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobců:**
a) N.K., nar..., státní příslušnost Ukrajina, **b) nezl. O.K.**, nar..., státní příslušnost Ukrajina,
c) nezl. M.K., nar..., státní příslušnost Ukrajina, zastoupených: **Mgr. Zdenka Havlíková**,
advokátka se sídlem Plzeň, Guldenerova 28, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se
sídlím Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2015
č.j. OAM-61/ZA-ZA05-K08-2015 (E.č. B002847, B002848, B002849) ,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou domáhali zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobci v **žalobě** uváděli, že manžel a otec žalobců pracoval v Rusku. Mají obavy o svůj život, protože manžel sehnal práci v Rusku pro tři lidi, zaměstnavatel jim nezaplatil, a tito muži nyní vyhrožují zabitím celé rodiny. Současně se žalobci obávají ozbrojeného konfliktu ve své zemi. Třebaže je v oblasti, kde trvale žijí, podle informací žalovaného klid, nemusí tomu být i nadále. Nadto hrozí branná povinnost otci rodiny, což je proti jejich přesvědčení. Dále první žalobkyně uvedla, že má v ČR provdanou maminku, chtěla by zde s ní žít a pomáhat jí, neboť její manžel je téměř slepý a potřebuje pomoc. Jejich rodina nespadá do žádné kategorie, která by mohla využít příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., proto nelze pobyt za účelem sloučení rodiny získat jiným způsobem než formou mezinárodní ochrany formou azylu. Za závažné důvody hodné zřetele první žalobkyně

označila skutečnost, že do ČR přivezli své dvě děti, které zde chodí do školy a mohly by zde žít beze strachu o svou budoucnost. Takto ve strachu žije celá rodina, když o život vnuků se obává jejich babička, trvale bydlící na území ČR, první žalobkyně i její manžel. Chtějí spolu žít zde se svou matkou, tak jak dříve žili na Ukrajině. Jsou rodina, která je rozdělena.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany první žalobkyně je její obava ze spolupracovníků manžela, kteří s ním pracovali v Rusku a nedostali zapláceno. Manželovi vyhrožovali jeho spolupracovníci, že mu zapálí dům, když nevrátí peníze za práci v Rusku. Do ČR jeli s tím, že se na Ukrajinu již nevrátí, žili u matky první žalobkyně v Plzni a ta zjišťovala, jak to udělat, tak nakonec přišli na možnost požádat si o azyl. Dle žalovaného žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jí ve vlasti hrozilo pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z azylově relevantních důvodů. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 10.3.2004 sp. zn. **3 Azs 22/2004** a ze dne 13.9.2004 sp. zn. **4 Azs 160/2004**, podle nichž *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy z vyhrožování ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv.“* Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS č.j. **3 Azs 259/2014-26** ze dne 25.3.2015, podle něhož, stejně jako podle rozsudku č.j. **7 Azs 265/2014-17**, *„bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt takové intenzity nedosahuje. Pokud konflikt nemá charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, např. tím, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, kde skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo jsou u něj dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného násilí bude právě on.“* Dle žalovaného zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihovýchodě země, tedy v Doněcké a Luhanské oblasti a v dalších městech regionu, situace na západě a středu země je klidná a občané Ukrajiny své aktuální potíže řeší prostým přestěhováním v rámci země. Možnosti přestěhování jsou standardní, úřední omezení neexistují. V praxi se lze přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Místo posledního pobytu první žalobkyně a její rodiny je od problematických oblastí vzdálené a není střety ukrajinských vojsk se separatisty zasaženo. Obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, nejsou důvody relevantními z hlediska mezinárodní ochrany. Ani rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany, jak dle žalovaného vyplývá z usnesení NSS v Brně ze dne 11.12.2008 sp. zn. **9 Azs 54/2008**. Žalovaný poukázal i na rozsudek NSS ze dne 28.11.2008 sp. zn. **5 Azs 46/2008**, podle něhož *„rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu samo o sobě nevyklučuje pobyt cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb.“* Dle žalovaného tak mezinárodní ochrana k legalizaci pobytu neslouží. K tomuto účelu slouží zákon o pobytu cizinců na území ČR č. 326/1999 Sb.

V replice první žalobkyně uvedla, že byť konflikt na Ukrajině nedosahuje dle žalovaného takové intenzity, že by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, jde zde o děti, které chce matka ochránit za každou cenu. V době ohrožení Evropy tisíci uprchlíky z Afriky, kdy jde vesměs o mladé lidi, jak je vidět v TV, kde převažují

muži, je třeba se ptát, zda je tak velkým problémem dát azyl slovanskému sousedovi – matce se dvěma malými dětmi. Vždy je možné obehnat se zdí správních předpisů. Slušní lidé je nepřekročí. Bohužel jen ti slušní, kteří by zde mohli být platnými členy společnosti.

Ze **správního spisu** vyplývá, že dne 22.1.2015 první žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany, a to jménem svým a jménem svých dvou nezletilých dětí. Opustili svoji vlast dne 22.12.2014 z toho důvodu, že manžel jezdil za prací do Ruska, avšak naposledy mu nezaplatili za práci a o práci přišel. V Rusku byli s manželem první žalobkyně další tři, které si manžel najal. Poté, co jim nebylo zapláceno, ti tři vymáhali po něm peníze a vyhrožovali rodině, žalobkyně se bála pouštět své děti do školy. V ČR žije její matka, která jim vyřídila pozvání, a tak se rozhodli odjet. V případě návratu do vlasti se obávají těch lidí, kteří jim vyhrožovali. V pohovoru první žalobkyně uváděla, že její matka je v ČR již 12 let, když se provdala za občana ČR a má zde trvalý pobyt. Manžel žalobkyně jezdíval vydělávat peníze do Ruska, měl dobrou výplatu. Žalobkyně byla doma s dětmi. Naposledy manželovi nezaplatili. Jezdili s ním do Ruska další pracovníci najímaní manželem žalobkyně. Naposledy s ním byli tři muži a ti, když nedostali mzdu, začali vymáhat peníze po manželovi žalobkyně. Vyhrožovali mu a přicházeli k nim a telefonovali mu. Vyhrožovali, že jim zapálí dům. Manželovi žalobkyně bylo v Rusku slíbeno, že mu budou poslány peníze na účet, ale nic nedostal. Nebyla to oficiální práce. Pracoval tam na stavbách. Na policii se neobrátil, protože by mu s tím policie nepomohla. Zkušenosti s policií mají špatné, když sestru babičky žalobkyně jakožto starou paní někdo hodně zbil. Na policii ničeho nedosáhli. Pouze jim řekli, že neví, kdo to udělal. O přestěhování v rámci Ukrajiny neuvažovali, neboť by neměli kde žít a potřebovali by k tomu také peníze. Žalobkyně ty tři muže neviděla, její manžel s nimi mluvil po telefonu. Nebyli z jejich města. Její manžel z toho byl nervózní a měl obavy, říkal, že po něm chtějí peníze, aby je vrátil. Stalo se to asi v srpnu. Telefonovali víckrát. Žalobkyně nevěděla, kolikrát přišli k nim domů, nikdy u toho nebyla. V Plzni žili u matky žalobkyně a ta zjišťovala, jak to mají udělat ohledně pobytu zde. Takže požádali o azyl. V případě návratu na Ukrajinu se bojí, protože jim ti lidé vyhrožovali, že jim ublíží, mohlo by se stát cokoli, třeba že ublíží dětem.

Správní orgán I. stupně opatřil informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29.5.2014 č.j. MV-15439-40/OAM-2014, podle níž vědí ukrajinské orgány jen o některých neúspěšných žadatelích o politický azyl navracených do vlasti, kteří mohli být persekuváni. V současné době se situace změnila a přepokládá se trestní stíhání představitelů režimu Janukovyče. Ohledně ekonomických žadatelů se situace po návratu do vlasti zásadně nemění. Ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů neumožňuje. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1.8.2014 probíhají boje v Donbasu, jinak jsou možnosti stěhování v rámci Ukrajiny standardní a úřední omezení neexistují. V praxi se lze dokonce přestěhovat a žít jinde, než kde je člověk registrován k trvalému pobytu, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Na Ukrajině existuje možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod. Stížnost proti postupu policejních složek lze podat u prokuratury, příp. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Stížnost proti konání jiných státních orgánů lze opět podat u prokuratury. Dále je součástí spisu výroční zpráva Human Rights Watch 2015 o Ukrajině ze dne 29.1.2015, informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15.1.2015,

informace Freedom House o Ukrajině ze dne 28.1.2015 a zprávy ČTK z období od 14.1.2015 do 5.3.2015.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany první žalobkyně a jejích nezletilých dětí je obava z výhrůžek od spolupracovníků jejího manžela, který zprostředkoval práci, za kterou nedostali zaplacení. Po posouzení těchto tvrzení správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně výslovně sdělila, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, ani se ve své vlasti nijak politicky neangažovala a neměla jakékoli potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod, o takových skutečnostech se nezmínila ani ohledně svých dvou dětí. Na základě toho žalovaný konstatoval, že žalobci nebyli ve vlasti pronásledováni ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Současně správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobci mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, tedy jiné skutečnosti, než uvedené v tomto ustanovení zákona nezakládají důvod pro udělení azylu. Ani současnou nestabilní a zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze podřadit důvodům relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání právního postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydaných ÚNHCR v Ženevě v září 1979, osoby, které byly nuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního či mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky, pokud nelze současně prokázat existenci jejich pronásledování z důvodů stanovených zákonem o azylu. Na Ukrajině dle opatřených zpráv neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl představovat ohrožení žalobkyně a jejích nezletilých dětí. V Doněcké a Luhanské oblasti sice skutečně dochází ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci, ty se však omezují na část území těchto dvou oblastí. Situace na západě a středu země je klidná a občané Ukrajiny své případné potíže řeší prostým přestěhováním v rámci země. Ivanofrankivská oblast, kde měla žalobkyně a její děti hlášený trvalý pobyt, není v současné době nijak zasažena střety, ani s oblastmi zasaženými střety nijak nesousedí. Jelikož důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu jsou taxativně vymezeny, žádné jiné jim nelze podřadit. V případě žalobkyně jde o osobu, která vyloučila jakékoli potíže se státními orgány své země, ani nezmínila jakoukoli diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Žalobkyně sama uvedla, že její manžel neměl v Rusku pracovní smlouvu a jeho pracovní vztah nebyl oficiální. V případě nezaplacení za práci se tak nemůže opřít o žádný dokument. Pokud bylo manželů žalobkyně vyhrožováno spolupracovníky zapálením domu, mohl se podle správního orgánu obrátit na ukrajinskou policii, která by se tímto vyhrožováním musela zabývat. To však žalobkyně ani její manžel neudělali, místo toho odjeli do ČR a podali žádost o mezinárodní ochranu. Policie by podle žalobkyně stejně nic neudělala. Správní orgán konstatoval, že v případě nečinnosti ukrajinské policie lze podle uvedených informací podat proti postupu policejních složek stížnost u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Z toho důvodu nelze uváděné obavy shledat azylově relevantními. Snaha o zajištění lepšího a bezpečného života pro rodinu není

také důvodem pro udělení azylu, jak jsou taxativně uvedeny v § 12 zákona o azylu, neboť legalizace pobytu v ČR za účelem zaměstnání či pobytu obecně má být řešena za pomoci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, který poskytuje řadu právních titulů. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004 č.j. **5 Azs 37/2003**, podle něhož poskytnutí azylu nelze zaměňovat s línými legálními formami pobytu cizinců na území republiky upravenými zákonem č. 326/1999 Sb. Azyl je specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoli k legalizaci pobytu v ČR. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě návratu do země státní příslušnosti. V případě žalobkyně takové skutečnosti správní orgán neshledal. V souvislosti s možností udělení azylu podle § 14 zákona o azylu se správní orgán zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a jejich nezletilých dětí a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobkyně nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou, jejíž zdravotní stav je podle jejích slov v pořádku, stejně jako jejich nezletilých dětí. Humanitární azyl je udělován za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit, což podle názoru správního orgánu není případ žalobkyně ani jejich dětí. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a v případě žalobkyně a jejich nezletilých dětí žalovaný nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Ohledně návratu do vlasti žalovaný uvedl, že žalobkyně neuváděla a správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni a jejím nezletilým dětem hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Trest smrti byl dle porízených zpráv na Ukrajině zrušen v roce 2000. Ohledně ohrožení žalobkyně a jejich nezletilých dětí nebezpečím mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v případě návratu do vlasti žalovaný vycházel z článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle nichž pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán k takovému závěru nedospěl. Dle něho lze doplňkovou ochranu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli kde vůbec nastat nemusí, či jen v případě přidružení se jiných okolností, které nelze dosud předjímat. Žalovaný tak nezjistil žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že by žalobkyně byla na Ukrajině vystavena skutečně hrožícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V případě žalobkyně se jedná o osobu, která neměla žádné potíže se státními orgány své země, ani proti ní nebylo vedeno žádné trestní stíhání a ani sama nevyjádřila v případě návratu do země žádné konkrétní obavy související přímo s ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Rovněž podle opatřených informací nic nenasvědčuje podle žalovaného tomu, že by žalobkyně byla v případě návratu do vlasti jakkoli postižena za svoji azylovou žádost.

Ukrajinská legislativa podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29.5.2014 neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a Zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů. Žadatelka neuvedla, že by byla spojena s režimem Viktora Janukovyče. K možnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu žalovaný konstatoval, že přestože je bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, dochází dle zpráv infobanky ČTK pouze k lokálním střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci na jihovýchodě Ukrajiny, zejména v Doněcku a Luhansku, situace na západě a středu země je klidná a občané Ukrajiny své případné potíže řeší prostým přestěhováním v rámci země. Žalobkyně uvedla, že je ukrajinské národnosti a před svým odjezdem z vlasti žili v obci v Ivanofrankivské oblasti, tedy v místě, které není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasaženo. Žalovaný tak shrnul, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím první žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).

První žalobkyně se v žádné fázi azylového řízení nezmiňovala, že by se v zemi původu snažila realizovat sama či ve spojení s jinými osobami jakékoliv z politických práv, resp. svobod výše vyjmenovaných. Rovněž netvrdila, že by vyvíjela jakékoliv politické aktivity. Již z tohoto důvodu v případě první žalobkyně a jejích nezl. dětí absentovaly zákonné podmínky pro udělení azylu na podkladě **§ 12 písm. a) zákona o azylu**.

Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli mezinárodní ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů v zákoně taxativně stanovených. První žalobkyně v azylovém řízení netvrdila, že by se obávala, že ve své vlasti bude pronásledována z některého z diskriminačních důvodů vyjmenovaných v **§ 12 písm. b) zákona o azylu**.

První žalobkyně tvrdila, že její rodina byla pronásledována soukromými osobami. Nemožnost dovolat se ochrany v zemi původu vyvozovala pouze z toho, že policisté nezjistili, kdo napadl sestru její babičky. Žalobkyně se tedy nepokusila nijak řešit svou situaci v zemi původu. Současně z opatřených (a výše citovaných) zpráv o zemi původu jasně vyplývá, že i proti postupu prokuratury lze uplatnit stížnost, a také, že lze po zemi cestovat bez vědomí

státních orgánů. Soud je proto nucen přisvědčit žalovanému především v tom, že v daném případě nebyly vyčerpány právní prostředky ochrany, které existují v zemi původu.

Soud se ztotožnil se způsobem posouzení situace u všech žalobců, jak to učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, které je výše podrobně citováno. Žalovaný interpretoval ustanovení § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu v souladu se stávající judikaturou a odpovídajícím způsobem je aplikoval na zjištěný skutkový stav.

První žalobkyně v žalobě rovněž uvedla, že v České republice chce zůstat, protože tu má matku a nemůže pro legalizaci pobytu využít institutů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., a z toho důvodu žádá o udělení azylu. Domnívala se, že jsou v jejím případě dány závažné důvody hodné zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Podle ustanovení **§ 14 odst. 1 zákona o azylu** *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

Otázkou humanitárního azylu se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž soudní přezkum správního uvážení v otázce udělení azylu z humanitárních důvodů je omezený. Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 čj. **3 Azs 12/2003**, podle něhož *na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).* V daném případě soud neshledal porušení žádných procesních ustanovení při rozhodování o možnosti udělení humanitárního azylu. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil. Lze se s žalovaným ztotožnit v tom, že snahu žalobců o pobyt s blízkým příbuzným v České republice, lze jen stěží považovat za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Pro řešení problémů žalobců lze využít právních instrumentů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákona o azylu, který je specifický a dopadá na jiné životní situace cizinců (pronásledovaných či osob, jimž reálně hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů).

Podle **§ 14a zákona o azylu** *se doplňková ochrana udělí žadateli, jestliže nebudou splněné důvody pro udělení azylu a bude-li zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.* Podle **§ 14a odst. 2 zákona o azylu** *se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.*

Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval i možnými důsledky návratu žalobců do vlasti. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobců nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu cit. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Na danou situaci podle názoru soudu lze aplikovat právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2011 čj. **1 Azs 5/2011 - 36**, podle něhož *"ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V případě stěžovatele je však zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. S ohledem na stupeň integrace dotčených cizinců v České republice, na možnost jejich návratu do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by zrovna Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život."* Zdejší soud má v projednávané věci stejně jako žalovaný za to, že žalobcům nic nebrání realizovat rodinný život v zemi jejich státní příslušnosti.

V případě návratu do vlasti se první žalobkyně obávala také válečného konfliktu. Soud má za to, že z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný touto otázkou zabýval a že neshledal u žalobkyně důvodnou obavu z konfliktu v zemi jejího původu. Soud zejména s ohledem na to, že žalobci v zemi původu nepobývali v oblastech, v nichž konflikt hrozil, dospěl k závěru, že žalovaný neporušil ani ust. § 14a zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. července 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková